

«راه حل» نه حرف درماني «نوبخت» است و نه ادعای انضباط مالي «ميرکاظمی»

مجید علیپور

شورای سازمان معلمان گیلان

لحن خشک و چهره عصبی «میرکاظمی» (رئیس جدید سازمان برنامه و بودجه) در پاسخ به پرسش مجری برنامه تلویزیونی «گفتگوی خبری» و «غیرقانونی خواندن پرداخت فوق العاده ویژه فرهنگیان» که وی به اشتباه آن را معادل «همسان سازی» گرفته بود، باعث ایجاد موجی از نگرانی و تشویش خاطر در میان معلمان شد. انکار نمی شود کرد که تلخی حرف صادقانه میرکاظمی بر شیرینی حرف های شیرین و وعده های دروغین رئیس پیشین این نهاد (محمدباقر نوبخت) شرف تمام دارد؛ اما کدام عقل سلیم و وجدان بیداری می تواند منکر حق عظیم معلمان به ویژه در دوران کرونا و تلاشی که برای تداوم آموزش در شرایط تعطیلی مدارس داشتند، باشد؟

معلمانی که سال هاست با طعم تلخ تبعیض در پرداخت ها در دولت های مختلف (از پایان جنگ تحمیلی به این سو) آشنا هستند؛ تبعیض هایی که باعث گسترش روز افزون نارضایتی و بروز اعتراض در بدنه جامعه فرهنگی شد اما در مقابل، مجموعه دولت هایی که طی این مدت نسبتاً طولانی بر سر کار آمدند و وزرایی که منصوب شدند؛ صرفاً با بیان مشتی حرف در تقدیر از نقش آسمانی و تلاش های معلمان، سیاست اصلی خود را بر وعده درمانی های مکرر و تهدید و مجازات مستمر فعالان صنفی قرار داده و برآورده کردن مطالبات را به روزی حواله دادند که تا به امروز نه رسید و با این رویه، هرگز فرا خواهد رسید.

امروز دولتی برسرکار آمده است که تا چندی پیش به وضعیت وخیم اقتصادی اقشار مختلف مردم از جمله فرهنگیان و بازنشستگان، اعتراض داشت و تبلیغات وسیعی پیرامون لزوم برقراری «عدالت» برپا کرده بود. با اینحال همین دولت در اولین اقدام خود و به بهانه «انضباط مالی» مانع از افزایش ناچیز و مضحک حقوق فرهنگیان شد که با یک بررسی ساده مشخص می شود، واریز چنان مبلغی، نه تنها کمکی به کاهش تبعیض غیرقابل باور میان آنها با کارمندان سایر نهادها نمی کند؛

بلکه اساسا به کار حل کمترین مشکلی از آنها در این وضعیت اقتصادی هم نمی آید. تبعیضی که حتی داد مدیرکل آموزش و پرورش استان البرز با 28 سال سابقه خدمت را هم درآورده بود و وی با مقایسه دریافت 11میلیون تومانی خود، با یک نیروی هیات علمی تازه جذب شده با حقوق 17 میلیون تومانی، از وزیر وقت آموزش و پرورش پرسیده بود: «آن از حقوق معلمین نجیب ما و این هم از حقوق مدیران آموزش و پرورش! آیا با این تبعیض، نیروی انسانی با کیفیت در تراز سند تحول خواهیم داشت؟»

رفتار «نوبخت» و «دولت روحانی» در طی همه این سالها با آموزش و پرورش و معلمان، به گونه ای بود که جز با صفت وقاحت و فریبکاری مطلق نمی توان از آن یاد کرد. وزیران و مدیران ارشدی که همه مهارت شان در زبان بازی و حرافی، امروز و فردا کردن های تمام ناشدنی و وعده درمانی مکرر خلاصه می شد. رفتاری که نهایتا با اجرای نمایشی رسوا از برگزاری جلسات مجازی و حضوری با تعدادی از فعالان صنفی، همین پرداخت های حداقلی را هم موکول به روی کار آمدن دولت بعدی کردند و به زشت ترین وضع ممکن، شان و آبروی معلمان را در رسانه های گروهی به بازی گرفتند.

با این همه نمی توان ناتوانی و یا بهانه جویی در انجام وظایف حاکمیتی را به گردن چندنام و شخص حقیقی انداخت و با سنگرگرفتن پشت الفاظی مثل «انضباط مالی» از انجام آنها شان خالی کرد. مسئولانی که به تازگی بر مناصب قدرت نشسته اند، بدانند فرهنگیان و معلمان به خوبی از مشکلات و اولویت های حیاتی ملی و بین المللی کشور آگاهی دارند و دقیقا بابت همین آگاهی و شناخت دقیق است که در نهایت نجابت، سال هاست همه ناملايمات و بی مهري ها را تحمل و همراهی کرده اند؛ اما همانگونه که دیگر تمایلی به شنیدن وعده های شیرین و انجام ناشدنی از زبان مسئولانی که همواره لبخندهای دروغین بر چهره داشتند ندارند؛ انتظار بهانه جویی برای تداوم این وضعیت توجیه ناپذیر را هم ندارند.

آنچه مشخص است دولت قبلی، سیاست انکار (تعلق فوق العاده ویژه برای شاغلان بسیاری از نهادها و وزارتخانه ها) و وعده درمانی را برای مدیریت مطالبات معلمان در پیش گرفته بود و دولت جدید در همین ابتدای کار بنا را براین گذاشته که تکلیف خود را با معلمان و بیان اینکه مطالباتشان برخلاف «انضباط مالی» است روشن کند! ناگفته پیداست وقتی در برابر پرداختی ناچیز «فوق العاده ویژه» چنین گارد سختی بسته شده باشد، «رتبه بندی معلمان» به کدام

سرنوشتی دچار خواهد شد.

نگارنده خود را ملزم می داند ضمن یادآوری همه همراهی ها و فداکاری های معلمان در طول سال های گذشته؛ به تلاش های تحسین برانگیز آنها در همین مدتی که شیوع کرونا، آسیب های عظیم و بعضا جبران ناپذیری به جامعه وارد ساخت اشاره نماید که لحظه ای از وظیفه شغلی، وجدانی و اخلاقی خود در تداوم آموزش باکیفیت در فضای مجازی و حقیقی دست نکشیدند و به انواع شیوه ها و ابتکارهای تحسین برانگیز و با صرف هزینه های گزاف از جیب خود، اجازه تعطیلی جریان آموزش و افزایش نارضایتی های اجتماعی را ندادند. اما زمزمه های نگرانی و بروز عصبانیت ناشی از خلف وعده های مکرر مسئولان و موکول کردن همه چیز به آینده موهوم، بلند شده است و اکنون این نگرانی رو به افزایش است که تداوم بی توجهی به حقوق فرهنگیان، باعث بروز برخی رفتارها و اعمال از سوی عده ای از آنها شود که مطلوب بسیاری از فعالان صنفی و دلسوزان حقیقی نظام آموزش و پرورش کشور نیست. زمزمه هایی که از تعطیلی «شاد» (آموزش مجازی) و عدم استفاده از وسایل الکترونیک شخصی و فعالیت در ساعت غیراداری بلند شده است را باید جدی گرفت. زمزمه هایی که در واقع پژواکی از خلف وعده های مکرر مسئولانی است که فارغ از آنکه به کدام دولت و جناح سیاسی تعلق داشته باشند، گویا کمترین اهمیتی به این روند سراسر تبعیض میان کارمندان دولت نمی دهند.

#تلاش‌های‌تحسین‌برانگیز